

Homilie op de 4de paaszondag A in de O.L.Vr. kerk van Ver-Assebroek (29-04-2023)

Lezingen: Handelingen 2,14a.36-41; 1 Petrus 2,20b-25; Johannes 10,1-10

Broeders en zusters,

Ik weet niet of iemand van jullie al de catacomben in Rome bezocht heeft? Wie dit ooit heeft gedaan, weet dat in die begraafplaatsen van de eerste christenen de Goede Herder de meest voorkomende figuur is. Je ziet hem geschilderd op muren, en gebeeldhouwd op sarcofagen en grafstenen. Het is ook duidelijk wie die Goede Herder is: dat is Jezus, en Hij draagt een schaapje op zijn schouders, als symbool voor de mens die Hij gered heeft.

Het beeld van de Goede Herder leefde dus zeer sterk onder de eerste christenen, en dat is niet verwonderlijk. De herder speelde ten tijde van Jezus immers een zeer belangrijke rol in het leven en de cultuur van het joodse volk. Het is dus ook geen toeval dat het herders waren die door de engelen op de hoogte werden gebracht dat hun redder, de Messias, geboren was. Dus gingen ze op zoek naar het Kind, en bij hun aankomst vertelden ze wat hun over dat Kind gezegd was. En zo werden ze meteen de eerste missionarissen van Jezus: zij waren de eersten die over Hem vertelden, en ‘allen die het hoorden, waren verbaasd over hun woorden,’ zo staat het in het Bijbelverhaal.

Maar vandaag gaat het niet over die herders, wel over Jezus die zichzelf de ware en enige herder en de deur noemt. Het zijn twee beelden waarmee Jezus zijn verhouding tot zijn leerlingen beschrijft. Jezus is de enige herder van zijn schapen, d.w.z. van zijn leerlingen, en dus kent Hij ze. En die kennis is wederzijds. Ook de schapen kennen Hem: ze herkennen zijn stem wanneer Hij ze te midden de andere schapen die in de schaapskooi aanwezig zijn, naar buiten roept en ze naar de vette weide leidt om hen te voeden. Hij is de enige wettige herder, die niet – zoals de andere die dieven en rovers zijn – over de omheining klimt om te stelen en te slachten. Maar Hij gaat naar binnen door de juiste deur, en hij noemt trouwens zichzelf ook de enige deur. Zijn schapen voelen als het ware instinctief aan wie de ware herder is – een vreemde zullen ze niet volgen, omdat ze zijn stem niet kennen - . Ze herkennen de klank van de stem van de goede Herder, dat is de unieke klank van Gods woord dat Jezus spreekt en dat hen ten diepste raakt. Jezus’ woord heeft een totaal andere klank dan die van de vele andere stemmen die tot hen spreken. Dat geldt ook voor ons. We worden tegenwoordig overrompeld door vele stemmen die ons geluk en welzijn beloven, maar soms zijn die stemmen zeer bedrieglijk. Wij christenen erkennen de stem van Jezus in die overvloed van stemmen en meningen. En wij vertrouwen ons toe aan zijn woord, omdat we beseffen dat alleen Hij ons leidt naar het echte geluk. Daarom kunnen we met Psalm 22, de tussenzang van de liturgie van vandaag, bidden:

*De Heer is mijn herder, niets kom ik tekort;
Hij laat mij weiden op groene velden.
Hij brengt mij aan water, waar ik kan rusten.
Hij geeft mij weer frisse moed.
Mijn schreden leidt Hij langs rechte paden, omwille van zijn Naam.
Al voert mijn weg door donkere kloven,
Ik vrees geen onheil waar Gij mij leidt.*

Een goede herder en een veilige deur ... wat een prachtige beelden zijn dit, voor de maatschappij, voor de Kerk, en voor onszelf.

Hoe fantastisch zou het zijn als de leiders van de volkeren overal ter wereld geen dieven, maar goede herders waren. Als ze niet uit waren op rijkdom, macht en eigenbelang, maar op het welzijn van hun volk. Als ze niet streefden naar muren tussen de volkeren en naar oorlog om hun macht te tonen, maar naar wederzijdse hulp. Als ze geen vreselijke wapens, maar vrede zouden bouwen.

En welke heerlijke woonplaats van God de Heer zou onze Kerk zijn als alle kerkelijke leiders goede herders zouden zijn. Als ze niet zouden denken aan hún Kerk, hún leer, hún wetten en hún macht, maar aan de Kerk van God, de Kerk van Jezus. Als ze zouden meebouwen aan een Kerk waar geen plaats is voor oordeel en veroordeling, maar voor liefde en vrede. Een Kerk voor iedereen, voor vrouwen zo goed als voor mannen, voor mensen van een ander ras en een andere geaardheid, voor alle mensen, want allen zijn we kinderen van dezelfde Vader.

En laten we ook onszelf niet vergeten. Zijn wij goede herders voor ons gezin, onze familie, onze burens, onze kerkgemeenschap, onze medemensen? En gaan wij altijd door de juiste deur, de deur die Jezus is, of gaan we soms liever door valse deuren die leiden naar kromme en slinkse wegen? Is de stem van de Goede Herder altijd herkenbaar in ons doen en laten, of luisteren we liever naar de stem van sluwe herders met valse beloften over winst en eigenbelang?

Zusters en broeders, zoals elk jaar is het op de dag van de Goede Herder ook roepingenzondag. Laten we bidden we dat er meer roepingen zouden zijn. Mannen en vrouwen die zich geroepen voelen om herder te zijn in Gods Kerk, het is goed dat we daarvoor bidden. Maar laten we zeker niet vergeten dat roepingenzondag ook op ons slaat, want allen zijn we geroepen om herders, om goede herders te zijn. Herders die leven naar Jezus' woorden en daden, en die dat niet met tegenzin doen. Op het einde van het evangelie zegt Jezus: 'Ik ben gekomen opdat mijn schapen leven zouden bezitten, en wel in overvloed.' En misschien vragen we ons af wat dat 'leven in overvloed' is. Wel, dat is niets anders dan leven naar Jezus' woorden en daden. Het is dus leven in geloof, hoop en liefde. En leven in de genade van Gods aanwezigheid onder ons. En leven om mee te bouwen aan Gods Koninkrijk, het Rijk van liefde, vrede en gerechtigheid. Tot dat leven in overvloed worden we geroepen op deze roepingenzondag, op deze dag van de Goede Herder. Laten we proberen, op voorspraak van Maria, aan die roeping te beantwoorden, alle dagen van ons leven. Amen.

Adelbert Denaux, pr.